

[Erlendsson.]

de fortsatte forhandlinger, idet hr. Christophersen åbenbart fandt, at mit indlæg i debatten ikke opfyldte disse forventninger? Jeg havde ventet, at hr. Christophersen som repræsentant for venstre ville have svævet højere over vandene, end han gjorde her. Dette problem er ikke et lille bevillingsproblem på nogle få hundrede tusinde kroner. Det er et meget stort og alvorligt problem for landet, at noget sådant som fristaden Christiania har kunnet opstå, og at fænomenet har kunnet nyde beskyttelse hos regeringen, hos socialstyrelsen, hos socialpædagoger af alle slags, hos kriminologer, hos professorer i jura. At dette har kunnet forsvares, at en sådan selvtægt, en sådan lovløshed har kunnet forsvares, det er et meget alvorligt problem for landet, som man havde kunnet vente at hr. Christophersen havde villet tage stilling til.

Jeg havde egentlig også troet om forsvarsministeren, at han havde noget at sige til det spørgsmål. Han henholdt sig til hr. Christophersens bemærkninger, som kun var dem, jeg har citeret, at han ville håbe, de fortsatte forhandlinger måtte få et rimeligt, fornuftigt og værdigt forløb. Det var jo ikke noget svar på noget som helst. Det var en moralsk irettesættelse, og dem griber man jo til, når man ikke har fornuftargumenter at fremføre.

Når talen har været så meget om børnene derude, så er der ikke noget at være forbavset over. Der lever børn derude under uhumne forhold — med den socialpædagogiske beskyttelse, som også socialstyrelsen gør opmærksom på i dag i en artikel i Politiken, hvor det for øvrigt i de sidste dage har vrimlet med indlæg for at forberede det rette klima, hvori disse ting skulle drøftes. Jeg citerer fra denne artikel: „Socialstyrelsen udtrykker imidlertid sin betænkelighed. . . . Det vil forringe fællesskabet på Christiania.“

hvis man nedriver noget, idet fællesskabet

„må betragtes som en støtte for de svage blandt beboerne. Nedrivningen vil sende en del børn og unge ud i samfundet på et tidspunkt, hvor de ikke er motiverede herfor. Det vil formentlig ikke kunne udelukkes, at de ved forbliven i miljøet senere vil vælge at gå ind i det normale samfund igen.“

Nej, det kan man vel ikke udelukke, men det mest sandsynlige er, at de bliver uden for dette samfund. Situationen i dag er altså den, at selvtægten har sejret, som man kan forstå af flertallet af indlæggene. Københavns kommunes, sundhedsmyndighedernes og brandvæsenets krav er ikke opfyldt, og solidariteten må jeg give ret i ikke findes derude. Jeg har spurgt en af de velbjærgede, hvad man siger til de forhold, der hersker i den træbarak, der kaldes Algar, hvor mindreårige drenge og piger holder til med homoseksuelle mandfolk. Der kom intet svar. En trækken på skuldrene. Politiet har ingen adgang til huset. De har ingen adgang til de aflåsedede rum, som findes mange steder. Man kender ikke noget til, hvad der er. Der kan være hashlagre, der kan være nar-kotikalagre, der kan være våbenlagre. Man kender intet til forholdene. Man har ingen adgang til det.

Christophersen (V):

Jeg skal kun gøre en enkelt bemærkning til hr. Erlendssons spørgsmål til mig om, hvad det var, der fik mig til at kommentere hans første indlæg på den måde, jeg gjorde det. Det var såmænd den sammenligning, hr. Erlendsson drog mellem de begivenheder, der havde ført til etableringen af Christiania, og så, tør man nok sige, nogle mere historiske begivenheder. Jeg mente, og det mener jeg stadig, at det var en virkelig proportionsforvrængning. Jeg må måske have lov til at citere, hvad hr. Erlendsson sagde i første runde. Han sagde nemlig bl. a.:

„Sagen minder i sin helhed — nu er der nok nogle, der vil synes, jeg går for vidt — om 9. april tragedien, historien om Søfortets kanon, der ikke kunne skyde, så tyskerne i ro og mag kunne lægge til kaj ved Langelinje.“

Hvis vi spadserer lidt længere hen i referatet, så fortsætter hr. Erlendsson med at drage sammenligninger mellem den måde, den sidste besættelse fandt sted på, og så det, som man her havde oplevet. Han siger, at det, at den sidste krig begyndte på Langelinje, yder ingen garanti for, at den næste vil starte samme sted; og at fjenden dengang kom sejlene til København i et camoufleret handelsskib, men ikklædt uniformer og bærende synlige våben, forhindrer